Tek tek insanlara dayalı olarak dünya hakkında yapılan bütünsel kurgular mitolojiktir. Her şey insanın günlük yaşamında gerçekleşir. Bütünsel kurgular yaparken insanın biçimlendirdiği günlük yaşamıdır.

Arzu, hep günlük yaşama değindir. Düşünmeyi sinsice yönlendirir. Fark edildikçe inkar ettirir kendisini. Bütünsel kurguları biçimlendiren arzulardır temelde, bütünsel kurgular da günlük davranışı.

İçerdekinin günlük yaşamı, dört duvar arasında ve havalandırmada geçer zorunlu olarak. Hapislik veri iken neyi arzular içerdeki? Ayrı tuvaleti, mutfağı, banyosu, odaları olan bir bölmede annesi, babası, kardeşleriyle ya da eşi, çocuklarıyla ya da arkadaşlarıyla birlikte yaşamayı arzular; belki de yalnız başına. Bu sağlansa, bu sefer uygun bir yerde çalışmaya gidip gelmek, çocukların okullarına gidip gelmesi, bazı bazı tatile gidip gelmek. Ama hep hapislik veriyken. Hapisse de mutlu bir hapislik yaşamı.

2013 yazındaki direnişin biri kapatılmış biri açıkta olmak üzere iki bileşeni vardı. Kapalı direniş, kısaca Silivri Yerleşkesi ya da Yerleşke diyeceğim, başta Silivri Ceza İnfaz Kurumları Kampüsü olmak üzere, Ergenekon, Balyoz ve benzeri davalardan tutuklu olanların mücadelesiydi. Açıkta olan, kısaca Gezi Parkı ya da Park diyeceğim, başta Taksim Gezi Parkı olmak üzere Türkiye'nin kentlerinin parklarında, meydanlarında, cadde ve sokaklarında direnenlerin direnişiydi. Karşısında mücadele edilen, direnilen, kentsel koşullarda barbarlığa geri dönüş girişimiydi.

Yerleşkedekiler kamu görevlileriydi; akademisyenler, subaylar, gazeteciler, siyasiler ve diğerleri. Parktakiler kamunun bizzat kendisini oluşturan insanlardı. Yerleşkedekiler yüzlerle sayılıyordu. Parktakiler sayılamıyordu, milyonlarcaydı. Beyhude varlığını muhafaza çabasıyla Türkiye'yi barbarlığa döndürme girişiminden vazgeçmemiş olanlar, parmakla sayılacak kadar azdı ama devletin olanaklarını elinde tutuyordu.

Bir de, barbarlıktan illallah dedirtip alternatif olarak kendi zorbalıklarını kabul ettirmeye çalışan, kendini halkçı, milliyetçi, Kürtçü, İslamcı olarak sunan, direnişin yanında

gözükmekle birlikte onun kendi dümen suyu olmasını isteyen, barbarlığa döndürme girişiminin gizli fail ve destekçileri vardı ki direnişin hemen sonrasında -kısa vadede- kazanan bunlar oldu ve sayelerinde barbarlığa döndürüş girişimi sürdü, sürüyor.

Yani kusura bakılmasın, gerzeklik etmeyelim, barbarlaşma olanaklı değil. Direnişin açığa çıkışından iki yıl sonra geriye iki soru kaldı. Bu barbarlaştırma girişimi daha ne kadar sürecek ve sonrasında ne olacak? Her iki sorunun da yanıtı direnenlere bağlıdır.

Önce, sonrasında ne olacağı sorusuna baktığımda diğerinin yanıtı kendiliğinden çıkıyor. Bir olasılık, direnenler "halkçı", "milliyetçi", "Kürtçü", "İslamcı"ların dümen suyuna girebilir. Bu, Türkiye'nin fiilen parçalanmasıyla sonuçlanır. İki, belki dört parçaya bölünebilir. Deniz kıyıları halkçılara, İran ve Orta Doğu sınırları Kürtçülere, gittikçe daralan iç bölgenin bir bölümü milliyetçilere, bir bölümü İslamcılara kalacak biçimde. Tahayyülün sınırı yok ama şu ya da bu biçimde fiilen bölünür Türkiye. Akşam hurdacıdan çaldığını sabah hurdacıya satan, ne hurdayı ne de hırsızlığı ortadan kaldıramaz. Direnenlerin bunlara umut bağlamaktan vazgeçmesi yetmez, bu olasılığın ortadan kalkması için direnişin bunlarla bağları olabildiğince kopartılmalıdır.

Türkiye'yi bundan sonra direnenlerin biçimlendirmesi durumunda iki olasılık öne çıkıyor; mutlu hapislik ya da birliğin sağladığı güvende özgürlük.

Yerleşkedekiler, Yerleşkede oldukları sürede, okudular, araştırdılar, hesapladılar, tartıştılar, çözümlemeler, tarihsel değerlendirmeler yaptılar. Önceden kalma birikimleriyle birlikte birbirlerine az çok yaklaşan bütünsel kurgulara ulaştılar, gözden geçirip tadil ettiler. Yerleşkede bundan sonra Türkiye'de ne olacağı konusunda fikir oluştu.

İnsanların bilinçlerini, yaşamalarının maddi koşulları belirler. Yerleşkedekilerin yaşamalarının somut koşulu hapislikti. Bütünsel kurguları pratiğe geçtiğinde bu, ortaya çıkar; razı olup fiilen kurdukları koşullarda gündelik yaşam, dönüşe dönüşe mutlu hapisliğe, hapishanedekilerin hapishanede arzuladıklarına dönüşür.

Biz Parktakiler, -tanıyalım tanımayalım- Yerleşkedekilerin de özgür kalmasını istedik. Tecrübeyle sabittir. Hani sen özgür olsan da diğerleri kurallara tabi olsa, ne ala, her şey belirlidir, istediğini neyle karşılacağını bilerek yaparsın. Ama herkes özgür olursa, kuramsal olarak, tam bir kaos çıkar, kimin ne yapacağı belli olmaz. Park insana işte bu kuramın geçersizliğini gösterdi. Birlik sağlandığında özgür insanlar güvene de kavuştu. Birlik olunduğunda en barbar saldırılar bile savuşturulup püskürtüldü. Özgür insanlar arttıkça güvenlikleri de arttı. Parktakilerin yaşamlarının maddi koşulu bu okumayla, çözümlemeyle, değerlendirmeyle, tartışmayla ulaşılamayacak somut gerçekti; özgürler çoğalırken güvenlik artar. Sürekli saldırı altında bulunan Parktakilerin arzularıyla oluşacak bütünsel kurgu pratiğe geçtiğinde sağlayacağı -tüm salt kurgusal kuramlara inat edercesine- genişleyen özgürlükle artan güvenliktir.

Şu anki Türkiye'nin durumu geçicidir. Hala geçmiş olmamasının nedeni ondan sonra ne olacağının hala belirlenmemiş olmasıdır. Ne olacağını biz direnenler belirleyeceğiz. Gündüz vakti kahramanımız olmak için karanlıkta alttan alta kahrolmamıza neden olanları baş tacı mı edeceğiz, mutlu bir hapislikte mi geçecek yaşamımız yoksa güvende özgürlükle mi?

Özetle seyirciler maçtan sonra nereye gideceklerine karar veremediklerinden dolayı tribünde duruyor, uzatma üzerine uzatma oynanıyor ve Yerleşke geçici bir haldi, Park ise varlığı güçlenerek süren gerçekliktir.